

Min vise skal prise den skummende saft

Tekst: Erik Bøgh, Melodi: G. Rossini

1.

PASQUALE

Min vise skal prise den skummende saft.
Som vækker og ægger, hver slumrende kraft.
Den bringer os vinger til tanker og ord,
så sangen får klangen som fuglenes kor,
hver kummer forstummer, hver glæde får røst,
når druernes luer har varmet mit bryst.
Og hør kun hvordan.
Mine tanker sig sanker til rytmer på strand
(mellemspil)

2.

Men sagen er: Magen til dette glas vin
forstår i det får i hos ingen,
thi min er blevet fremdrevet fra afgrundens skød
ved heden forneden fra lavaens glød.
Pallasser i masser forvandlet til muld
af luen gav druen det smeltede guld.
Det falder lidt hårdt.
Kan i tænke, at skænke det således bort!

3.

Ej vilde jeg spilde en Nektar så sød
på kreti og pleti, om alt man mig bød,
kun sjældnen om kvælden den ofres engang
ved fester for gæster af ypperste rang.
Da yppigt den flyder, da lyder min sang
de kære til ære ved glassenes klang.
Ja høje patron.
Vær så artig der har de min improvisation.